

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

4. Vtrum anni seruitutis & pacis in libro Iudicum signati contineantur numero annorum qui Iudicibus tribuuntur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

v. 20. ubi alij cum vulgata editione & melioris notæ Græcis Codicibus nus 450. legerunt. Taceo eum cum paucis initium Templi in annum monis currentem rejicere.

14.

15. Alstedius adiudicat Moyfi annos 40. Iosue 17. Othonieli & Gubus tot assignat, quor in Scriptura notantur. Eodem computo ante Beroaldus, nisi quod Iosue inscribat annos 18. Cum Scaligero non diffinitit Peravius: nec puto operæ precium plures hac de re huiusmodi opinioniones referre.

QVÆSTIO IV.

Vtrum anni seruitutis & pacis in libro Iudicium generali contineantur numero annorum quibus iudicibus tribuuntur.

*Status
questionis.*

I. Othonieli dantur 40. anni, Aodo 80. & sic de cæteris, prout supra de quibus hic quæstio est, vtrum v.g. annos 8. seruitutis Melchisedech includat tempus illud 40. annorum, quod Othonieli adscribitur, dicitur terra quievit 40. annis, & Othoniel obiisse, Iud. 3. v. 11. addendum, quo de diluvio quæsitum est, an 40. dies pluvie sint penitus diluulis 150. quibus aqua terram obtinuisse dicuntur. Difficultas in de sacra Scriptura annos seruitutum ab annis pacis & iudicum separari est contrario verò si hoc admittatur, plures anni ab Exodo ad Templum riantur, quam 480. contra numerum 3. Reg. 6. consignatum.

*1. Opinio
Resicitur.*

2. Hanc difficultatem aliqui se evadere putant, dum aiunt illum Reg. 6. esse corruptum: verum id mihi haecenus persuadere non potui. omnia Latina, Hebræa, ac pleraque Græca exemplaria eum numerum annorum repræsentant: quibus non aduersatur editio Sixtina 70. Seneca 440. exhibet, ut suo loco explicabo. Huc spectant quæ S. Augustinus auctoritate sacri textus habet epist. 8. ad Hierony. his verbis: *Mihi videtur falsissime credi aliquod in libris sanctis esse mendacium, id est, eos homines per quos scriptura ministrata est, aliquid in libris suis fuisse mentitos.* Et paulo post: *semel in tantum auctoritatis fastigium officioso aliquo mendacio, nulla illius particula remanebit, quæ non, utcumque videbitur, vel ad mores difficile, vel ad credibilis, eadem perniciosissima regula ad mentientis auctoris consilium officiosum transferri possunt.* Plura in hanc sententiam ibidem habet & epist. sequenti: *quædam exscribentis transferri possunt. Per æquæ enim vitio fallitatis nura bantur, siue mendacium, siue errorem in eis esse dixeris, vtrumlibet enim*

ni viam aperit, qua poterit aduersarius dicere exscriptorem per quem hæc aut illa nobis ministrata sunt, non quidem officiosè mentitum; imprudenter tamen scripsit falsum. Vide Gen. 12. De Cainan iuniore q. 1. num. 13.

3. Suspiciari forte quispiam possit illo lib. 3. Reg. cap. 6. solos Iudicum annos recenseri: sed bene aduertit Salianus parum idoneum esse hoc peritium; ibidem absolutè Templum ædificari cœptum anno 480. ab egressu de Ægypto: quod reuera falsum esset, si seruitutum anni non essent partes temporis paci & iudicibus attributi: sic enim duratio seruitutum ad annos iudicum accederet, & numerum illum 450. annorum augetet. Hinc etiam Bonfrerius Iosue vltim. ait ridiculum sibi videri eorum assertum, qui plures annos quam 480. dicunt ab egressu de Ægypto vsque ad cœptam Templi ædificationem interfluxisse, Scripturam autem sacram dum hunc numerum assignat, tempora Iudicum comprehendere, non tempora interregnum. Imò asserit, hoc esse scripturæ ridiculam & insulsam assertionem imponat.

4. Communis vero sententia est, quam omnino retinendam censeo. tempora seruitutum annis Iudicum ita absorberi, vt à transitu maris rubri vsque ad fundatum à Salomone Templum anni non plures effluerint quam 480. sentiant Hebræi, quorum traditionem recipit Eusebius in Chronico, Augustinus lib. 18. Ciuit. cap. 22. vbi tempora Iudicum 329. annis definit, tempore ab Othoniele vsque ad Samuelem, omissis 10. annis, quos Ahialoni tribuit Scriptura. Beda de sex ætatibus, Vincentius libro 2. specul. histor. cap. 36. Tostatus in Prologo huius libri & alibi. Hermannus Contractus, Marianus Scotus in Chronicis, Osorius, Isidorus, Sigonius, Genebrardus, addeus hanc esse omnium ferè sententiam, Historia Scholastica, Hugo, Lyranus, Carthulianus, Iudic. 3. & 3. Reg. 6. Arias Montanus in Daniele, Bellarminus in Chronologia, Samerius anno mundi 2552. Gordonus in Othoniele, Barradius tomo primo, libro quinto, cap. 20. Adrichomius, Conti in Chronicon Nicephori, Naclanthus lib. Arcanorum Christi de 4. mundi ætate, Freulphus in Chronico, Sanctius 3. Reg. 6. Franciscus Haræus, Bonfrerius, Iosue 2. 4. vers. 29. Torniellus anno mundi 2591. numer. 17. vbi asserit alteram sententiam omnino reiiciendam esse tanquam erroneam, Salianus ann. m. Mor. numer. 2. qui bene etiam huc aduocat Riberam, Lucidum, Mercatorum, Beroaldum, Temporarium, Brughthonum, quibus se adiungunt Bucholceri, Funccius, Xyliander, Caluissius, Capellus, Alstedius, Conradus Paniel. Nonnulli quidem ex his auctoribus vnã seruitutem ab annis Iudicum separant; ita tamen vt illum 480. annorum numerum non excedant. Ratio huius sententiæ est, quia nulla ratio asseritur, quo minus illud

Quæst. Chron. P. 2.

2 Opinio
reijcitur.

Conclusio.

P.
Philippi

Chronologia
Testamenti

A. IV

17

illud 3. Reg. 6. de annis 480. à transitu maris rubri ad cœptam Templi
cam elapsis proprie accipi possit, vt ex argumentorum solutione suis locu
tebit.

Confirma-
tio.

5. Confirmant nonnulli hanc computationem ex eo, quod si omnia
ualla de quibus hic agitur annis Iudicum addenda forent colligerentur
riuitate Rahab ad natiuitatem Dauidis anni non pauciores 500. colligere
essent enim ab initio Othonielis ad finem Heli 450. anni, vt supra deducitur
ex tempore Samuelis & Saulis addendi forent 10. anni, (Dauid regnauit
30. annorum, quando mortuo Saule regnum adiit) seruitutis Mesopota-
mæ 8. tum Iosue, Seniorum ac ætatis Rahab vt minimum 24. Rahab in
dubio 14. aut plures annos habebat quando exploratores ad eam
runt; nec pauciores anni quam 10. Iosue debentur. Fac igitur (quod
duriusculum videtur) Booz anno ætatis suæ 130. genuisse Obed, in
dem annos habuisse, cum genuit Iesse, & hunc eorundem nascente Dauid
natiuitate Booz, ad natalem Dauidis putabuntur anni 390. hostes
remanebunt 110. ætatis Rahab, quando peperit Booz proauum Dauidis
ereditu non est procliuæ. Multo autem faciliores sunt eorum rationes, quod
duntaxat annos ab egressu Ægyptiaco ad Templi fundationem agnoscuntur
pluribus in lib. Ruth explicabo.

Dissidium
aduersa-
riorum in-
ter se.

6. Ex ijs autem Scriptoribus, qui annos seruitutum Chronologia
se volunt, hoc est, distinctos ab annis Iudicum & pacis identidem
nonnulli omnes seruitutes separatim computant, vt Q. Iulius Hilarus
Clemens Alexandrinus: quos imitatur Nicephorus Constant. ecclesi-
astica seruitute, Peraius & Capellus exceptis duabus postremis. Eorum
qui annos istos 480. retinent aliqui penultimam tantum seruitutem
Iairum & Iephren inferunt, vt patet ex authoribus, q. 2. num. 7. & q. 3.
& seq. relatis.

IUDICVM II. v. 7. & 11.

Seruiunt Domino cunctis diebus eius, & Seniorum qui longo post eum
pore. Ea dem clarè habentur, Iosue 24. vers. 31. Seruiunt Israel Domini
diebus Iosue & Seniorum, qui longo vixerunt tempore post Iosue, & qui nosse
opera Domini, quæ fecerat in Israel. His autem mortuis dicuntur Iudici
licæ fecisse malum in conspectu Domini & seruasse Baalim.
vers. 11.